

N.F.S. Grundtvig “Rasmus Christian Rask”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.11, november 2017

Ændret i version 1.13, november 2018

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredegørelse og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Ændret i version 1.13, november 2018

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1832 (SJ: 500)

Andre udgaver

PS *Poetiske Skrifter* 5

VU *Værker i Udvalg* 8

Teksten er etableret af Kirsten Vad

Punktkommentarer og indledning er skrevet af Kirsten Vad, redigeret af Klaus Nielsen og Vibeke A. Pedersen

Tekstredegørelse er skrevet af Kirsten Vad, redigeret af Klaus Nielsen og Kim Steen Ravn

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning dr.phil. Vibeke Winge

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

[A:937]|VU:44

Rasmus Christian Rask.

¹ **[PS:522]** *Tunger i de Dødes Rige!*

Han som dyrked eder bedst,
Ak! han er nu eders Lige,
Død er eders Offer-Præst,
Flammerne til eders Ære
Maatte brat ham selv fortære!

² Derfor maa med eder kive
Skjalden ved den Høvdings Grav,
[PS:523] Hvor, mens Norden er ilive,

Spire skal en Rune-Stav,
Ja, i Haanden paa den Gjæve,
Rune-Spiret stolt sig hæve!

3 Eders Tempel staaer i Hulen,
Hvor ei Solen staaer for Syn,
Eders Alter dybt i Kulen,
Hvor kun Himlen sees ved Lyn,
Hvor, i Lampen som han tænder,
Præsten selv sit Lys udbrænder!

4 Broder ei tør ham jeg kalde,
Der, som Rune-Skrift i Steen,
Sad, hvor nødig færdes Skjalde,
Mellem Klang af Dødning-Been;
Skjaldeligt var ei hans Tykke,
Ei hans Værk og ei hans Lykke!

5 |VU:45| Dog, kun mellem Skjaldens Frænder
Finder Man en Unger-Svend,
Der sit Livs-Lys selv udbrænder
For hvad længst er svundet hen,
Ei for Guld og dog med Gammen
Selv gaaer op i Alter-Flammen!

6 |[A:937]| Ja, hvo mægter Lys at tænde,
Bro at slaae i Dødens Land?
Kæmpens Søn og Skjaldens Frænde,
Ingen ringere end han!
Det i Liv og Død stadfæster
Nordens tabte Rune-Mester!

7 Tunger i de Dødes Rige!
Eders Dyrker-Flok er stor,
|PS:524| Men hvor finde I hans Lige,
Mellem Hav, fra Syd til Nord,
Mellem dem der aldrig kjendte
Mere Lys end Andre tændte!

8 Vidt han vandred selv paa Jorden,
Ledte om sin Lige-Mand,
Gik til *Hekla* høit mod Norden,
Ganges ned i Sønder-Strand;
Fandt dog Ingen stort at regne,
Selv et *Sær-Syn* allevegne!

- 9 Iis han brød paa nøgne Fjelde,
Kun i Spor af Reen og Gems,
Og kan Nogen sanddru melde,
Han ham mødte *under Them*s,
Sikkert var da hos den *Anden*
Lykken bedre end Forstanden!
- 10 Ja, det skal hans Grav-Skrift være:
Vei han brød hvor han kom hen,
Som det kaldes skal en Ære
|VU:46At betræde ret igjen,
Og han kom fra *Renens Veie*
Ned til *Elephanters Leie*!
- 11 Derfor, *Tunger*, som end *leve*,
Og hans Læber Fortrin gav!
|A:938Skatter høit de Rune-Breve,
Som har viist: ved Støtte-Stav
Mødes skal engang i *Norden*
Sprogene fra hele Jorden!
- 12 Dog, gid aldrig, mens i Grøde
Bøg end staaer ved Bælt og Sund,
|PS:525Offre sig til *Tunger døde*
Nogen Kæmpe-Søn i Lund,
Saa de ham ved Løfte-Staven
Drage ned til sig i Graven!
- 13 Hvad, med Fingeren paa Munden,
Dulgt de har, til Dødens Gavn,
At de stumme er i Grunden,
Røbes brat i deres Favn,
Hvor end ei en Lyd til Klage
Er for Elskeren tilbage!
- 14 Derfor sank i Grav uhevnet
Kæmpen bold i Manddoms-Aar,
Sank, trods al hans Daad, *unævnet*,
Hvis ei end i *Leire-Gaard*,
Til hans Drape lydt at sjunge,
Levede den Danske Tunge!
- 15 Derfor I, som bedst var tjente
Med hans Tunge og hans Tand,
Selv om eder han miskiendte,

Tunge-Maal i Livets Land!
Sukker dybt, naar Kæmper knæle!
Sørger for hans *Efter-Mæle!*

N. F. S. Grundtvig.